

Nebe je skvostně zabydleno

*(kázání při bohoslužbách na Štěpána
26. prosince 2021 v Hošťálkově)*

Naslouchejme Slovu Božimu a čtème text

Skutků apoštolských 6,8-10; 7,54-60

Štěpán byl obdařen Boží milostí a činil mezi lidmi velké divy a znamení. Tu proti němu vystoupili někteří židé.. Nebyli však schopni čelit Duchu moudrosti, v jehož moci Štěpán mluvil..

Když členové rady slyšeli (jeho řeč), začali na Štěpána v duchu zuřit a zlostí zatínali zuby. Ale on, plný Ducha svatého, pohleděl k nebi a uzřel Boží slávu a Ježíše, jak stojí po pravici Boží, a řekl: „Hle, vidím nebesa otevřená a Syna člověka, stojícího po pravici Boží.“ Tu začali hrozně křičet a zacpávat si uši; všichni se na něho vrhli a hnali ho za město, aby ho kamenovali. Svědkové dali své pláště hlídat mládenci, který se jmenoval Saul. Když Štěpána kamenovali, on se modlil: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha!“ Pak klesl na kolena a zvolal mocným hlasem: „Pane, odpusť jim tento hřích!“ To řekl a zemřel.

Na to navazuje **text kázání a zvěstování**:

Viděl jsem, hle, tak veliký zástup, že by ho nikdo nedokázal sečíst, ze všech ras, kmenů, národů a jazyků, jak stojí před trůnem a před tváří Beránkovou, oblečení v bílé roucho, palmové ratolesti v rukou. A volali velikým hlasem: „Díky Spasiteli, Bohu našemu, sedícímu na trůnu, a Beránkovi.“ A všichni andělé se postavili kolem trůnu, kolem starců i těch čtyř bytostí a padli před trůnem tváří k zemi, klaněli se Bohu a volali: „Amen! Dobrořečení i sláva a moudrost, díky a čest i moc a síla Bohu našemu na věky věků. Amen!“

Jeden z těch starců na mne promluvil: „Kdo jsou a odkud přišli ti v bílém rouchu?“ Řekl jsem: „Pane můj, ty to víš!“ A on mi řekl: „To jsou ti, kteří přišli z velikého soužení a vyprali svá roucha a vybělili je v krvi Beránkově. Proto jsou před trůnem Božím a slouží mu v jeho chrámě dnem i nocí; a ten, který sedí na trůnu, bude jim záštitou. Již nebudou hladovět ani žíznit, ani slunce nebo jiný žár jim neublíží,

nebot' Beránek, který je před trůnem, je bude pást a povede je k pramenům vod života. A Bůh jim setře každou slzu s očí.“

Zjevení Janovo 7,9-17

Milé sestry, milí bratři, shromáždění,

římská tradice zařazuje po Božím narození štěpánskou událost. Staví nás, kdo jsme prošli Kristovým křížem na druhou stranu, před otázkou: Jsem Ježíšovým učedníkem/cí až po ztrátu cti, statku a hrdla (chraň Bože!), anebo je to jen literární událost Nového zákona?

Jak si kdo odpovídáme na tuto otázku, tak formujeme svět. – *Vidím nebesa otevřená*, vyznává Štěpán. *To řekl a zemřel*. Nepřátelé Ježíšovi jsou zároveň nepřáteli jeho následovníka. Ještě sdělil, co v nebi vidí: *Syna člověka stojícího po pravici Boží*.

Pak tu je jiný svědek Páně, jistý Jan, česky *Hospodin se smiloval*, který také vidí *otevřeného nebe* (Zj 4,1): i on vidí Boha na trůnu a Syna člověka – v janovském podání – *Beránka*. A Jan vedle těch dvou – což je záruka pravosti – vidí další a další: ba *veliký zástup*. Vidí, jak nebe je pestře a hustě zabydleno.

Je to zvláštní, že se my dnes až tak často k nebi nedíváme. Proč bychom také měli? Proč? Inu proto, že na zemi mnoho bojujeme – s všelijakými svízeli, pokušenými, a nevíme, jaké to vezme konce. Co bude, nevíme. **Právě proto máme hledět k nebi** a jeho správě.

Nebe je biblické vyjádření pro Bohem stvořený svět. Tělesné oči jej nevidí. Ale je dobře založený. Tím ujišťují hned první verše Bible. Nebe není cosi nad našimi hlavami. Nebe je to, co je před námi, před církví, před zemí, co nemůžeme udělat my. *Otevřené nebe* je směrovka: Usiluj tam být – v přítomnosti *Beránka*. Nebe je jistota, správné pojmenování bolestí světa a tím jejich vyléčení. Jen slyš, viz a žasni, jak skvostně skončí všechny složitosti věku toho.

A nyní sledujme videokino, jak je zachytil Jan. Vidí *velký zástup*, že by ho nikdo nedovedl sečíst, ze všech ras, kmenů, národů a jazyků. Nebe je velmi zalidněné. Jsou tam bílí, černí a také Asiáté, demokrati i liberálové a monarchisti. Z národů – Češi i Němci a Rusi tam budou; no nespočetný zástup. Tu mi jde na mysl Hospodinovo zaslíbení Abrahamovi, že jeho *potomstva bude jak písku na mořském břehu*. Nikdo to nespočítá. Ani my se netrapme počítáním (myslím

na lidi při bohoslužbách). V nebi jsou všichni pohromadě – Štěpán, Vojtěch a Jan Hus – samí mučedníci, také Benedikt a František – asketi, Luther s Komenským, Gándhí, Matka Tereza, Jan Pavel II., ale též všechny oběti holocaustu, naši zesnulí otcové, matky. A s nimi mnozí bezejmenní, kteří zápasili o víru ve svých rodinách, totalitních režimech, zaměstnáních, jejichž jména historie nedochovala. Ne, nedopočítáme se. Takže nepočítejme.

K tomu nespočetnému zástupu. Co oni v nebi dělají? Oni *volají*, lépe *zpívají*: *Díky Spasiteli, Bohu našemu, sedícímu na trůnu, a Beránkovi. Amen! Dobrořečení i sláva a moudrost, díky a čest i moc a síla Bohu našemu na věky věků. Amen!*“ Ti slaví bohoslužbu.

A skutečně, v nebi se slaví kosmická bohoslužba. Naše bohoslužby jsou jen zlomkem *hukotu*, který se valí z *nebe*. Je kuriózní, jak si zakládáme na těch svých, že jsou řádně evangelické, a ne katolické, charismatické či jiné. Máme ovšem vědět, že všude tam, kde se to nebeské dotýká zemského, dochází k sycení hladových a kojení žíznivých. To je ten vlastní bohoslužebný smysl, obsah nebo dosah.

A Jan, člověk, nad kterým se smiloval Hospodin, zjevuje nám tóny této liturgie. Jsou to *díky Spasiteli, dobrořečení, díkůvzdání*. Je tam sedmero slov úžasu nad Hospodinem Bohem. Stejně jako dobré dílo nebe a země bylo stvořeno v sedmi liturgických dnech, na jejichž konci je odpočinutí. Slyšíte tam ten pokoj? Boží pokoj. Ne hřbitovní klid, ale naplněné společenství, hody duší.

Ještě praktická otázka. Lze si jen tak vyskočit do nebe, když je tam tak fajn? Mnozí se o to pokouší jakýsi křaťasem – zaskočí na panáka, dají se na jinou drogu či šidítka, aby byli dokonale rauch. Ale Jan další líčení vrací na zem. *Kdo jsou a odkud přišli ti v bílém rouchu?* Kdo jsou ti, kdo slaví nebeské bohoslužby v bílých šatech? To jsou křtěnci. *To jsou ti, kteří přišli z velikého soužení a vyprali svá roucha a vybilili je v krvi Beránkově*. Takže do nebe ano, ale z tísně, ze soužení, z lisu. Žádným figlem.

Máme tomu rozumět, že se po nás žádá mučednictví? Jsou takoví, kteří jdou cestou se Štěpánem. A my tam patřit nebudeme nebo máme snad mučednictví vyhledávat? Jsou i tací. Tu pozor: Ani mučedníci neseprali svá roucha ve vlastní krvi, ale v *krvi Beránkově*. Ta je očistila. Jejich šat vybělel, když nastoupili cestu Kristova kříže jako znamení dokonaného vítězství. Sebevzdáním Ježíši jen potvrdili tutéž naději, která se otevřela světu skrze oběť Beránka.

A co jejich soužení, naše soužení? Nic nenasvědčuje tomu, že by Kristův kříž a Beránkova oběť měly budoucnost. I naše srdce nás někdy zrazuje, to nemluvím o vrstevnících či dětech, kdo odmítají Janovo vidění. Snad se rovnou nevysmívají, ale je to soužení, zápas s protivenstvími a pochybnostmi. Všechno platí, jak bylo. *Nic nového pod sluncem*, přisadí si kniha Kazatele. Kde je jaký zásadní doklad toho, že se ukřižováním Krista svět mění? Není to všechno jen sebeklam, velká iluze, zbožné sebe-ukájení staromilců a slabochů?

Přinejmenším soužení tu máme. Kdo z vás nemá žádné, ruce nahoru?! A právě nad naším soužením Jan otevírá nebe. Někdo to nepotřebuje. Má víru, která má říz a nálet ostrouhává. Ale mnozí to potřebujeme. Za zdůraznění stojí: v nebi jsou účastníci bohoslužby, kdo přicházejí z *velkého soužení*.

Ale to jen východisko. Ne konečný stav. Zplodiny na cestě víry. A svědek Páně, který vidí otevřené nebe nám zvěstuje: Ten, *kteřý je před trůnem, jim bude záštitou. Již nebudou hladovět ani žíznit, ani slunce nebo jiný žár jim neublíží, neboť Beránek, který je před trůnem, je bude pást a povede je k pramenům vod života*. Povede je. Odkud? Z velikého soužení je povede rovnou k nebeskému díkyvdání. *A Bůh jim setře každou slzu s očí*.

Pastýřská zkušenost Písma se netváří tak, že by těch slz nebylo nebo že by Bůh o nich nevěděl. Kde prošel těsnou branou a vstoupil na úzkou cestu za Pánem Ježíšem, má *soužení*. Také osobní strach a nejistota tam jsou. A nejedna slza. On však ví o každé naší slze. On je stírá a osušuje, když nám vkládá do srdce i úst píseň chval.

Amen.

Poslání – 3. čtení – Slovo na cestu

Moji milovaní, *nebuďte zmateni výhnní zkoušky, která na vás přišla, jako by se s vámi dělo něco neobvyklého, ale radujte se, když máte podíl na utrpení Kristovu, abyste se ještě více radovali, až se zjeví jeho sláva*.

1. list Petřův 4,12.13